

25

20:00 hodin – Škola princezny Margriet

Harry měl už šestou kávu a prsty pravé ruky poklepával na stůl ve školní kuchyňce. Laciná kuchyňská linka Bruynzeel, dvacet let stará. Základní školy jedné z nejbohatších zemí na světě musí vydržet se stejným nábytkem i třicet let. Taková je předepsaná doba odpisu nábytku ve školství, zatímco každý ředitel kdejaké firmy, který si sám sebe váží, nechá svou kancelář zcela nově vybavit nejméně každých pět let za tisíce euro.

Harry chtěl domů. Jenže po budově se to ještě stále hemžilo vyšetřovateli. Dva odešli s plastovým pytlím plným možného důkazního materiálu, jenže na jejich místo hned nastoupilo dalších pět nových policistů. Důkladně prohledávali celou budovu.

„Co vlastně hledáte?“ zeptal se po hodině Harry dvou vyšetřovatelů, kteří si k němu přišli pro kávu.

„To budeme vědět, teprve až to najdeme,“ zněla odpověď.

A nejskandálnější podle Harryho bylo, že sám skoro nikam nesměl. V jeho vlastní škole mu někdo předepisoval, kam může a kam nemůže jít. Nesměl zatraceně ani na vlastní záchod! Všechno bylo oblepené červeno-bílou páskou. Nakonec se ze samého zoufalství vyčůral do umyvadla v kuchyňce, tak nutně si potřeboval ulevit. Když se otočil, viděl, že ho oknem jeden z policistů pozoruje.

Na stole byla kolečka od hrnečků. Uklízení nemělo podle Harryho smysl. On v tom aspoň žádný smysl neviděl, ale hlavně se mu nechťelo. Stejně se to zase zašpiní. Vylekal ho zvuk vlastního telefonu. Vlastně mu skoro nikdy nikdo nevolal, kromě manželky, a to byly beztak jen samé nejapnosti.

„Van Staveren.“

„Tady taky Van Staveren. Wil. Hele, co se ti to tam děje? Chlape, byls ve zprávách.“

„Ach, sklapni. Tady je hotový pozdvižení. Unesli tu mimino z vánoční besídky, takže chápeš, že je to tu vzhůru nohama. Pobíhá mi tu snad osm vyšetřovatelů, a zatím to nevypadá, že by se chtěli odporoučet domů. Takže zatím taky nemůžu.“

„Ale co se vlastně přesně stalo?“

„Nechali to mimino na chvíli na chodbičce u záchodů a pak s ním nějaký starej chlápek prostě odkráčel. S kočárkem a se vším.“

„A nevěděj proč?“

„Ne.“

„A nechtěj nějaký výkupný?“

„No, o tom nic nevím.“

„Co je to za rodiče?“

„Jak jako – co je to za rodiče?“

„No, co je to za rodiče? Bohatý? Důležitý? Něco zvláštního?“

„Ne, myslím, že ne. Nějaký peníze mít budou. Teda, mají aspoň slušný fáro.“

„Jak se jmenují a kde bydlí?“

„Verbeekovi. A bydlí, myslím, v ulici Van Tellegenstraat. Zasllechl jsem to náhodou, když ten otec mluvil policistou, kterej je odvážel. Chceš se snad u nich stavit? Proč se na to všechno ptáš?“

„Jen tak. Viděl jsem to v televizi a napadlo mě, že se na to musím voptat.“

„No, tak ses optal. Jinak nikdy nezavoláš. Ani jsem nevěděl, že máš moje číslo.“

„Tak se jednou zajímám, a zas to není správně. Našli tam ti poldové něco?“

„Jen nějaký kabát, myslím. Vytáhli něco ze záchodu, kde ten kočárek stál. Podle mě to byl kabát.“

„A ještě něco?“

„Se mnou to neprobírají.“

„No, Harry, tak se drž. Ještě ti cinknu.“

„Jo, zdarec.“

Harry zavěsil. Zvažoval sedmou kávu. Vešli dva policisté a ptali se, kdy se v budově naposledy uklízelo, kdo tu uklízí a z jaké firmy. Harry jim s nechutí odpověděl. Pak policisté z kuchyňky zase odešli.

„Mohl by mi někdo naznačit, jak dlouho to ještě bude trvat?“ volal za nimi Harry, ale žádná odpověď nepřišla.

26

20:25 hodin – Policejní stanice

„Já se z těch novinářů snad osypu. A nejvíc snad z těch takzvaných investigativních reportérů. Jen po sobě všechno papouškují a houby jim záleží na tom, jestli je to pravda, nebo ne,“ brblal státní zástupce Stork, který se zrovna podíval na zprávy.

„Dělají prostě svou práci,“ namítla starostka.

„Ani špetka sebekritiky. Ženou se jen za senzací,“ čertil se dál Stork.

„Ne, za to u vás to sebekritikou přetéká.“ Tisková mluvčí města, Olga van der Vatová, se chopila každé příležitosti, aby oznámila vlastní stanovisko, jako protiváhu nicneříkajícího vykrocování, které se od ní čekalo, jakmile dotlačili její hezký obličejček před

mikrofon. Podobně jako skoro všem ostatním i jí lezl Stork na nervy. Měl moc často pravdu. Není moc lidí, kteří by to dovedli ocenit.

„Milá Olgo, mluvčí už z podstaty při své práci nezachází s pravdou, spíše s image,“ přemítal Stork. „U nás není image cílem sama o sobě. Pravda ostatně také ne.“

„A co je tedy u vás cílem?“ dloubla si Olga.

„Chytat zloděje a na co nejdelší dobu je zavírat. To přece musíš vědět, děvče.“

Hlavně to „děvče“...

Starostka Schaarsbergová Donková se chtěla tiskové mluvčí zastat. „Nemluv pořád tak nadřazeně, Mathieu. Prosim, nastávající hodiny musíme držet při sobě, snažte se. Už tak bude obtížné vybruslit z toho bez úhony.“

„Možná nejde ani tak o naši úhony, jako spíš o nalezení toho mimča,“ poznamenal Stork.

„Jedno nemusí vylučovat druhé, Mathieu.“

„Co jim mám za chvíli vykládat?“ ptal se policejní tiskový mluvčí starostky.

„Kdo půjde vlastně před novináře?“ zeptala se Olga. „Není informování především úkolem města?“

„Kriste, zase tahle písnička,“ vzdychl Stork. „Na tom přece vůbec nezáleží, kdo tam nebude mít co říct. Ať už něco víte, nebo ne, stejně vždycky tvrdíte, že „se v zájmu vyšetřování prozatím nemohou poskytovat žádné další informace“. Tečka. Co záleží na tom, kdo s tím přijde? Můžete to klidně pustit ze záznamu.“

Nikdo nereagoval.

Starostka si předsevzala, že až to bude mít za sebou, opravdu se zasadí o to, aby Storka přeložili. Nejlépe co nejdál.

27

20:30 hodin – Hendrikův byt

Pět minut už ani jeden z nás nepromluvil. To bylo výjimečné. Evert usrkával ze skleničky. Já si míchal kávu. Oba jsme koukali před sebe. Televize byla stále zapnutá. Každých pár vteřin se ozval fabrikovaný smích v něčem, co televizní program označoval jako „komedii“. Zvenčí jsme asi k salvám smíchu vytvářeli surrealistický výjev: dva mlčící, do myšlenek ponoření postarší muži na gauči.

Vstal jsem. „Půjdu ještě zavolat. Ti rodiče musí být mrtví strachy.“

„Co jim povíš?“ zeptal se Evert.

„Že si nemají dělat starosti. Že se jim miminko zítra někam bezpečně vrátí. Třeba že je to všechno jedno velké nedorozumění. Nedopatření. Že vůbec žádné výkupné ani nic podobného nechceme.“ Pronikavě jsem se na Everta podíval. Ten pomalu přikývl.

„Dobrá.“

Oblékl jsem si kabát. „Tak zatím.“

„Zatím.“

Když za kamarádem zaklaply dveře, Evert si hluboce povzdychl. Napil se trochu pálenky. Pomalu přešel do ložnice, kde stál kočárek, a podíval se do něj. Pod provizorní peřinkou vytvořenou dvakrát přeloženou osuškou vykukovala malá hlavička s několika tmavými kudrnami. Kristýnka spala a vypadala spokojeně. Její peřinku a prostěradélko pověsili přes topení, aby uschly. Evert polkl a vrátil se do obývacího pokoje. Postavil se k oknu a čekal na kamaráda. „Je to bourák,“ zamumlal.

28

20:40 hodin – Škola princezny Margriet

Zazvonil telefon.

„Škola princezny Margriet, Van Staveren.“

„Harry, tady je Hetty. Jak to tam vypadá?“

„No, co říct?! Ještě pořád se tu činí, a zatím to nevypadá, že by se jen tak chystali skončit.“

„Kdo? A čím se činí?“ zeptala se ředitelka.

„Oni – asi tak devět vyšetřovatelů, a co přesně dělají, to nevím, jelikož mi tak nějak přikázali počkat v kuchyňce, dokud neskončí. Všechno je uzavřené červeno-bílými páskami a já nikam nesmím. Nemůžu ani na záchod.“

„Jo, jo,“ přerušila ho ředitelka netrpělivě, „jinak žádné novinky?“

„Jaké novinky?“

„No, žádné zprávy o miminku nebo tak něco? Nenašlo se ve škole něco zvláštního, nic, co by ukazovalo na pachatele?“

„Ne, aspoň o tom nevím.“

„Zůstaň tam, dokud neodejdou, a kdyby se něco dělo, tak mi hned zavolej.“

„Jo, jenže to může trvat ještě hodiny,“ reptal Harry. „Chci už jít domů. Mám také své povinnosti. Nezůstanu tu věčně.“

„Ne, nezůstaneš tam věčně, ale zůstaneš tam, dokud neodejdou,“ odpověděla Hetty.

„I když to bude noční?“

„Ano, v podstatě ano. Zkusím najít někoho, kdo by tě mohl případně vystřídat, kdyby ještě do půlnoci neodešli. Ale kdyby se to nepovedlo, tak se tam vyspi na kanapi.“

„Na jakém kanapi?“ zeptal se Harry podrážděně. „Tady žádné kanape není.“

„No jo, však si poradíš, ne? Přines si zíněnku z tělocvičny nebo tak...“

„Tam nesmím.“

„Vždycky jsi dost vynalézavý, když jde o tebe, tak si teď taky něco vymysli. Nezapomeň zavolat, kdyby se dělo něco důležitého. Tak zatím.“ A aniž by čekala na odpověď, zavěsila.

Harry zaklel a podíval se na hodiny. Neměl na vybranou. Kdo ví, jak dlouho to tu ještě bude trvat, a on s tím nic nenadělá. Ve škole je sice televize, jenže je v ředitelně – a před tou je červeno-bílá páska. Zkoumal, jestli opravdu něco nevymyslí, když znovu zazvonil telefon. Možná zařídila někoho na vystřídání, napadlo ho, hned si ale uvědomil, že se jí to tak rychle nemohlo podařit, ani kdyby chtěla.

„Škola princezny Margriet, Van Staveren.“

„Dobrý večer. Rád bych sdělil něco důležitého.“

„S kým mluvím?“

„Na tom nezáleží. Je to hrozně důležité. Poslouchejte dobře. Zítرا ráno necháme někde unesené děfátko. Krátce nato vám zavoláme, kde kočárek najdete. Jde totiž o nedorozumění, víte, ne o únos. Děfátko se má dobře. Nechceme žádné výkupné nebo tak. Zavolejte prosím hned rodičům, že si nemusí dělat starosti.“

Cvak.

Zavěsili. Harry zůstal stát jako solný sloup ještě několik vteřin s otevřenou pusou a s telefonem u ucha. Teprve potom sluchátko položil.

Horečně přemýšlel, co má teď dělat. Na každý pád zavolat rodičům, to je jisté. Má ale také upozornit policii? O tom nepadlo ani slovo. Kdyby teď o hovoru začal vykládat policistům, byla jedna věc jistá: že tu bude ještě zítra ráno. Vždycky by mohl později tvrdit, že mu v telefonu zakázali, aby o tom policii informoval. Určitě musí nejprve zavolat rodičům. Číslo... Kde má to číslo? Zaváhal.

29

20:55 hodin – Hendrikův byt

Když jsem vystupoval z výtahu, otevřely se dveře vedlejšího bytu a vykoukla z nich blond hlava asi padesátileté ženy.

„Povídám, co se to propána v tom vedlejším apartmánu děje? Musím se na to přeptat pana Groena.“

Jsou lidé, kteří věří, že mají hezčí bydlení, když bytu říkají apartmán.

„Hezký večer, Gerdo. Co tím myslíš: Co se to tam propána děje? Nic zvláštního. Jen mám na návštěvě kamaráda. Chodí sem častěji.“ Dovedu báječně hrát, když se trochu snažím.

„No, nepadlo mě, pořád to běhání po chodbě. A už několikrát výtahem nahoru a zase dolů... Povídám, mrknu se, jestli soused nepotřebuje s něčím pomoci.“ Gerda je hodně špatná herečka.

„Děkuji, to je od tebe velmi milé, ale nic nám neschází. Hezký večer a brzy dobrou noc.“ Klidně jsem otevřel dveře, ještě jsem se otočil, přátelivě přikývl, vkročil dovnitř a dveře zavřel. Kukátkem jsem se podíval, co teď bude dělat. Gerde zůstal na obličeji ještě chvíli strojený úsměv, pak jí ale obličej ztvrdl a nakonec se vrátila do svého bytu.